

Vyber
si svůj
šťastný
konec

Jaké bude tohle léto?

NOVA WEETMANOVÁ

COO
BOO

Vyber si svůj šťastný konec

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Nova Weetmanová

Vyber si svůj šťastný konec – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

COO
BOO

Přeložila Nika Exnerová

Original Title: Choose Your Own Ever After: A Hot Cold Summer

Text copyright © 2014 Nova Weetman

Illustration and design copyright © 2014 Hardie Grant Egmont

First published in Australia by Hardie Grant Egmont

All rights reserved including the rights of reproduction in whole or in part in any form.

Translation © Nika Exnerová, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-7544-994-8

ISBN e-knihy 978-80-766-1091-0 (1. zveřejnění, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-766-1092-7 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-766-1090-3 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

NOVA WEETMANOVÁ

Kapitola jedna

„Mami! Nevidělaš někde moje zelený plavky?“ zakřičela jsem.

„Neviděla, zlatíčko. Promiň,“ zavolala konečně zpátky.

Ach jo. Vytahala jsem ze skříně úplně všechno, abych je našla, a v pokoji si přitom nadělala pěkněj svinčík. Pořád jsem ztrácela věci. A to, že jsem bydlela na dvou místech, situaci rozhodně neusnadňovalo – pořád jsem všechno tahala tam a zpátky.

Kdybych kdykoli jindy nemohla nějakěj kus oblečení najít, vzala bych si na sebe něco jinýho, jenže tentokrát jsem svoje zelený plavky vážně potřebovala. Byl posled-

ní den školy před prázdninami a většina spolužáků měla v plánu sejít se po vyučování na koupališti, což znamenalo jediné: byla to dost možná moje poslední šance strávit chvíli s Tomem Matthewsem, kterej byl prostě k nakousnutí.

Pokud jsem se s ním chtěla vidět i o prázdninách, bylo nutný se s ním dneska nějak potkat nebo si aspoň vyměnit čísla. Ať tak či tak, kdybych se s ním odpoledne na koupališti neviděla, mohla jsem si o tom nechat zdát i po zbytek léta a moje prázdniny by byly strašná nuda. Moje nejlepší kamarádka Gen se chystala pryč s celou svojí obrovitánskou rodinou, rodiče museli do práce a skoro každěj, koho jsem znala, měl něco v plánu. Musela bych se zabavit na celých šest týdnů sama. Strašný. Kdybych ale mohla strávit šest týdnů s Tomem, to by byla jiná...

„Našla jsem tyhle, Frankie.“ Moje snění přerušila máma. Stála ve dveřích ke mně do pokoje a v ruce držela starý červený plavky, který jsem na sobě neměla od doby, co jsem přestala s plaváním v oddílu. Asi mi to všechno musela vyčíst z tváře, protože se na mě vzápětí podívala a pokývala hlavou. „No jo, jsou trochu...“ V ten moment

tak nějak ztratila nit. Stávalo se jí to často. Nejspíš přemýšlela nad nějakým pracovním projektem.

„Tyhle si vzít nemůžu. Jakmile se namočí, jsou celý vytahaný. Fakt potřebuju ty zelený,“ prohlásila jsem o něco ufnukanějším hlasem, než jsem měla v úmyslu.

„Možná jsi je nechala u táty,“ zkusila to máma.

Jakmile to vyslovila, zazubila jsem se. No jasně! „Nechápu, že mě to nenapadlo! Díky, mami!“

Táta s mámou bydleli naštěstí kousíček od sebe, takže jsem se u něj mohla zastavit cestou do školy. Popadla jsem školní baťoh a helmu na kolo a vyrazila ke dveřím.

„Užij si to dneska, zlatíčko. Uvidíme se v neděli,“ řekla máma na rozloučenou a dala mi pusy.

Když jsem dojela k tátovi a odemykala dveře, měla jsem už zase hlavu plnou Toma. Duchem nepřítomná jsem zakřičela „ahoj“ a šla k sobě do pokojíčku. Nahoře jsem slyšela prásknout nějaké dveře, ale nijak jsem nad tím nepřemýšlela.

„Tati, to jsem já. Přijela jsem si pro plavky,“ zavolala jsem.

Rychle jsem se porozhlídla po pokoji, ale okamžitě mi bylo jasné, že tady je taky nenajdu. A vtom jsem si vzpomněla, jak jsem šla tuhle večer s Gen do bazénu, a když jsem se tu pak po návratu sprchovala, nechala jsem je viset na sprcháči. Dělal jsem to pravidelně a táta mi neustále opakoval, abych si je věšela ven na šňůru.

Když jsem se rozeběhla do schodů, slyšela jsem tátu, jak volá: „Frankie, můžeš chvílku počkat?“

Ale nezastavila jsem, protože už tak jsem měla dost zpoždění.

Táta bydlí v malém útulném domku, který si koupil, když se s mámou rozvedli. Je to dům přesně podle jeho gusta, protože všechno tu má svoje místo. A protože až na dny, kdy tu přespávám já, žije sám, je tu místa víc než dost. Jediná věc, která mě štve, je, že je tu jenom jedna sprcha, do který se navíc dá jít jen přes tátův pokoj, takže kdykoli se sprchuju, vždycky mě hubuje, abych to trochu zrychlila. Nejspíš mu nedochází, že na holku s divokýma kudrnatýma vlasama se prostě pospíchat nemůže.

Když jsem vrazila do koupelny, abych se tu koukla po plavkách, někdo vykřiknul. V šoku jsem zvedla hlavu a spatřila ženu zabalenou v ručníku se zděšeným výrazem v obličejí.

„Pardon, já nechtěla, ehm... kdo jste?“ vysoukala jsem ze sebe.

„Jan,“ odpověděla, jako bych to snad měla vědět.

„Aha. Dobře. Já si jen... vezmu svoje plavky,“ prohlásila jsem, když jsem se kolem ní protahovala ke koši s prádlem, kde obvykle končilo všechno moje oblečení, které táta v koupelně našel.

„Vydržíš chvíličku?“ Zněla trochu našťavaně, na což měla nejspíš právo, ale mně nezbyval na zdvořilosti čas.

Táta ten výkřik nejspíš slyšel taky, protože se najednou nacpal dovnitř a přinutil mě namáčkout se k Jan ještě víc.

„Frankie, ven, jestli dovolíš,“ řekl přísným hlasem.

Jenže v ten moment jsem si v koši všimla čehosi nezaměnitelně zeleného a vytáhla z prádla svoje plavky.

„Zatím čau, tati,“ loučila jsem se, zatímco jsem se snažila protlačit kolem něj a vyklouznout z koupelny.

Než jsem ale stihla doběhnout ke schodům, táta mě

zastavil. Nejspíš mě tu takhle po ránu nečekal a teď měl pocit, že mi musí všechno vysvětlit. Věděla jsem, že si o tom budeme muset promluvit, ale fakticky jsem to nechtěla řešit ve chvíli, kdy je Jan ještě pořád v koupelně a mohla by nás slyšet.

„Frankie.“

„Co, tati?“

„No, tohle je Jan.“

„Jo, už jsem slyšela.“ Měla jsem snad vědět, kdo to má být?

„Je to kamarádka,“ pronesl tiše. Podle všeho byl tenhle rozhovor dost náročnej i pro něj. „Přítelkyně. Jan je moje, ehm, přítelkyně,“ pokračoval a vzápětí se zatvářil překvapeně, že to ze sebe vůbec dostal.

„Super,“ odpověděla jsem, protože to, co se mi doopravdy honilo hlavou, jsem mu říct nemohla.

„Chvilku už spolu chodíme,“ vysvětloval, zrovna když si všimnul flíčku na košili, který si žádal jeho neodkladnou pozornost. Dělal všechno proto, aby se mi nemusel podívat do očí. A možná by to proběhlo v pohodě, nebýt Jan, která se vynořila z koupelny, došla k tátovi

a zavěsila se do něj, jako by se mi snažila ukázat, že jsou opravdový pár. Aspoň že z toho byl táta očividně zrovna tak nesvůj jako já.

„Asi bych vás měl, ehm, představit. Tohle je Jan. A tohle je Frankie,“ prohlásil táta trochu chvějícím se hlasem. Zíraly jsme jedna na druhou. Dívat se na první ženu, kterou mi táta od rozvodu s mámou představil, bylo zvláštní. Bylo mi jasné, že nejspíš randil, ale až doteď to nikdy nebylo dost vážný na to, aby mě někomu představil. A docela mi to tak vyhovovalo, abych byla upřímná.

„Tolik jsem toho o tobě slyšela, Frankie,“ řekla Jan s úsměvem.

„Super,“ odpověděla jsem, jako bych snad jiný slovo neznala. A proč já neslyšela o ní? Nejradši bych si vyhrabala pořádnou jámu v zemi a schovala se v ní. „Moc mě těší, Jan,“ dodala jsem a už už se otáčela k odchodu.

„Tak ahoj večer, Frankie,“ vypadlo z ní.

„Večer?“ zopakovala jsem zmateně.

„Táta s tebou nemluvil?“ zeptala se a těkala očima z jednoho na druhého. Nevěděla jsem, jak zareagovat, protože mi o ničem neřekl.

Táta se snažil zachytit můj pohled. „No, ehm, s Jan nás napadlo, že bychom spolu dneska večer mohli jít všichni tři na večeři.“

Dneska večer. Už mi to docvaklo. Dnešní večer jsem měla strávit s tátou. Ještě před dvěma minutama jsem ani nevěděla, že má přítelkyni, a teď si tu spolu zničehonic plánujeme rodinnou výpravu do restaurace, o který mi měl podle všeho už dávno říct. Nechtěla jsem být nezdvořilá ani tátou naštvat, ale nehodlala jsem předstírat, že mi o čemkoli řekl, když to neudělal.

Než jsem stačila vůbec promluvit, ozvala se Jan. „Je thajská kuchyně v pořádku?“

„Jasně,“ odpověděla jsem rychle a zamířila ke schodům. Vážně jsem odtamtud chtěla už vypadnout.

Seběhla jsem dolů rychleji než obvykle a skoro jsem už byla u dveří, když mi táta povídá: „Počkej ještě vteřinku.“

„Proč?“ odvětila jsem a zněla jsem při tom fakticky dost rozčileně.

„Omlouvám se. Měl jsem ti to říct,“ řekl a díval se mi přímo do očí.

Přikývla jsem. „Jo, tos teda měl.“

„I na tu večeri jsem se tě chtěl zeptat. Nevadí ti to? Je to přece jen náš večer,“ pokračoval.

Chtěla jsem říct *jo, to mi teda vadí*, ale zdálo se, že má vážně strach, co mu na to odpovím, a já většinou neměla to srdce ho trápit. „V pohodě.“

„V pohodě? To nezní zrovna pozitivně,“ pokoušel se získat si mě úsměvem.

„Odedřka už žádný tajemství, jasný?“

„Jasný. Užij si poslední den školy! A běda jak něco vyvedeš.“

Obrátila jsem oči v sloup a táta se zasmál. Takový průpovídky měl neustále.

„Bud' doma před sedmou. Jan nám udělala rezervaci.“

Smykem jsem prosvištěla bránou ke škole a kolo strčila do stojanu. Zdržovat se se svým obřím zámek jsem neměla čas. Zoufale jsem potřebovala povědět Gen o tátovi, a kdyby se mi ji nepodařilo najít před začátkem hodiny,

musela bych čekat až do oběda, protože jsme nechodily na stejný předměty.

V šatnách nebyla, takže jsem hodila batoh do skříňky, popadla učebnice na matiku a honem utíkala pryč, abych se po ní koukla. Jak jsem se tak ale hnala kolem budovy E, vrazila jsem na rohu přímo do Toma. TOHO Toma.

„Pozor, Frankie!“ řekl a popadl mě za loket, abych nespadla na zadek. Nemohla jsem uvěřit, že se mě opravdu dotýká.

„Promiň.“ Koukala jsem všude možně, jen ne na něj.

„V pohodě,“ odpověděl, pustil mě a usmál se. Jako přímo na mě. Měl božskej úsměv a já neodolala nutkání mu ho oplatit. Ty jeho modré oči. A rozčuchaný tmavý vlasy. Stáli jsme tam proti sobě, usmívali se na sebe a já nemohla uvěřit, jak úžasně vypadá bez uniformy, v těsných černých džínách a tričku kapely Ramones.

„Chystáte se dneska s holkama na koupaliště?“ zeptal se. Byla jsem totálně hotová, že se mě na to ptá. Vůbec mi to nemyslelo, a tak jsem vyprskla: „No jasně, nemůžu se dočkat. Jsem úplně rozpálená!“

Tom se dal do smíchu a mně došlo, co jsem právě řekla. Cítila jsem, jak mi rudnou tváře – dělo se mi to vždycky, když ze mě vypadlo něco trapného.

„Ježíš, já nechtěla říct, že jsem rozpálená,“ snažila jsem se mu to vysvětlit. „Já jen, že... dneska to sluníčko fakticky pálí.“

Strašlivě se šklebil, jako by si moje rozpaky vyloženě užíval. „Jo jo, bezpochyby,“ prohlásil drze. „Hele, chtěl jsem ti říct, že ta písnička, kterou jsi minulej tejden zpívala, byla skvělá.“

„Jé. Děkuju,“ odpověděla jsem a snažila se tvářit, jako že o nic nejde. Minulý týden jsem na školním koncertě zazpívala svoji vlastní písničku a kdekdo se k tomu neustále vracel. Jen mě nenapadlo, že by jedním z nich mohl být i Tom Matthews. „Vlastně mě to tam nahoře na pódiu fakt bavilo,“ připustila jsem.

To, co z Toma vypadlo vzápětí, mě ale vážně překvapilo. „Někdy bysme se měli sejít a zahrát si spolu. Teda jestli tu o prázdninách budeš?“

„Jasně,“ vymáčkla jsem ze sebe, zatímco jsem se snažila zachovat klid. „To by bylo super.“ Byl tohle jeho

způsob, jak se zeptat, jestli se mnou může trávit čas? Nebo měl prostě jen fakticky rád hudbu?

„Tak teda čau odpoledne, Frankie,“ řekl a vyrazil pryč. Potom se otočil a s ohromným úsměvem na tváři zakřičel: „A s tím rozpalováním si dej bacha!“

Sledovala jsem, jak odchází. Dokonce i záda měl k sežrání. Teď už zbývalo jen dohlédnout na to, abychom si později vyměnili čísla. Nemohla jsem se dočkat, až Gen vyklopím, že se budu s Tomem vídat a že spolu budeme hrát. Neuměla jsem si představit, jak teď celý ten den ve škole vydržím! Nechtěla jsem nic než povalovat se s Tomem na koupališti. A to hned!

Když jsem přežila matiku, našla jsem Gen, jak na mě čeká pod stromem, kde jsme pravidelně svačily. Stihla už spořádat většinu svého sendviče. Musela jsem do sebe ten svůj rychle hodit, jinak by se do něj pustila taky. Téměř každý ráno měla plavání, a tak byla pořád šíleně hladová. Vážně jsem netušila, proč si prostě nepřinese o chleba víc.

„Hádej, co se stalo!“ vyrazila jsem ze sebe a posadila se na trávu vedle ní.

„Konečně máš dovolený nechat si propíchnout uši?“

Zasmála jsem se. „To sotva.“ Obě jsme moc dobře věděly, že k ničemu takovému nedojde, dokud neoslavím čtrnáctý narozeniny, a ty byly pořád ještě skoro měsíc daleko. Rodiče moc těšilo, že se shodnou téměř na všem, co mám zakázáno dělat.

„No tak to vyklop,“ řekla Gen netrpělivě.

„Co chceš slyšet dřív? To o tátovi nebo o Tomovi?“ napínala jsem ji.

V očekávání, že přijde něco fakt dobrého, se naklonila blíž. „Vážně se musíš ptát?“

„Takže... dneska ráno jsem to na kole narvala přímo do Toma a řekla mu, že jsem rozpálená,“ oznámila jsem jí a ona se rozesmála. „A on potom prohlásil, že bysme se měli o prázdninách vidět a zahrát si spolu.“

„Úúúúúúú!“ zapištěla Gen. Rozhlídla jsem se kolem, abych se ujistila, že nás nikdo neslyší. „Budete spolu mít krásný písničky,“ řekla a přihloupě se u toho zubila.

Zakoulela jsem očima.

„Vidíš, říkala jsem ti to,“ pokračovala s ohromným úsměvem na tváři.

„Možná. A možná taky ne. Možná byl jenom milej,“ namítala jsem, protože jsem chtěla ujištění.

„Jasně že se mu líbíš. Jsi krásná. A milá. A talentovaná. A Tom by měl sakra štěstí, kdyby s tebou chodil.“

„Přesně to jsem chtěla slyšet!“ prohlásila jsem.

Že se Tomovi líbím, mi Gen opakovala už měsíce. Věřila, že ví, co kluci doopravdy cítí, protože měla tři bráchy, kterým ustavičně pomáhala s holkama. Chtěla jsem jí věřit. Vážně. Ale po tom, co mi pár měsíců zpátky zlomil kluk jménem Jack srdce, jsem se zapřísáhla, že si dám od pánskýho pokolení na chvíli pauzu. Kluci byli prostě moc komplikovaný.

„No a ta druhá zásadní zpráva je, že táta má přítelkyni,“ informovala jsem ji, překvapená, jak nepříjemný mi je jenom to vyslovit. „Jmenuje se Jan a ráno jsem jí vlezla do koupelny.“

„Co? Fuj! Byla nahatá?“ zeptala se jedním dechem.

Zakroutila jsem hlavou a přitom se musela smát jejímu zděšenému výrazu.

„Ale tvůj táta přece nemívá přítelkyně! Jak dlouho to trvá?“

„Nevím. Neřekl mi o ní. Prostě jsem na ni náhodou narazila v koupelně a teď spolu večer jdeme všichni tři na večeři.“ Nedokázala jsem si představit, jak sedím s tátou a Jan u stolu, pozoruju je a připadám si, že jsem tam navíc. Tak jsem se s tátou ještě nikdy necítila. Vždycky jsme si vážně dobře rozuměli.

„To je strašný, Frankie. Nemůžu uvěřit, že se ti o ní vůbec nezmínil!“ naklonila se ke mně, aby mě objala.

„Ani já ne,“ přitakala jsem a vzpomněla si, jak rozpačitý to dneska ráno celý bylo.

Gen byla jediná kamarádka, která mý rodiče potkala, ještě když byli spolu, a věděla, že táta neměl přítelkyni od chvíle, co se s mámou před osmi lety rozvedli.

„Nejhorší je, když tvoji rodiče někoho maj, a ty ne. Jestli ti to vyjde s Tomem, nejspíš se to zlepší...“

„Jestli to s ním vyjde?“ škádlila jsem ji.

„Až. Až to s ním vyjde, jsem chtěla říct,“ opravila se. „No ale nemyslíš? Že to tak je? Tvůj táta se s někým líbá. Tvůj táta. Je to divný.“

„Já vím. A ke všemu je úplně jiná než máma. To je taky divný,“ souhlasila jsem, když mi došlo, že jsem se nad tím doteďka ani nepozastavila. Ale byla to pravda. Máma byla kariéristka. Vysoká a štíhlá a vždycky na sobě měla něco černýho a šik. Jan byla menší a vnadnější, a když na sebe konečně něco natáhla, byly to starý džíny a tričko. Nemohly se lišit víc.

„A tvoje máma o ní ví?“ vyzvídala dál Gen trošku zděšeně.

„Netuším,“ řekla jsem. Já se jí na to rozhodně ptát nehodlala. Rodiče tyhle věci obvykle zvládali řešit s prstem v nose. Bavili se spolu a snažili se všechno vyřešit, abych jim nemusela dělat prostředníka, ale zdá se, že s Jan dělal táta tajnosti.

„A tobě to teda nevadí?“ zajímalo Gen, která mi právě ukradla poslední kousek sendviče.

Vadilo mi to? Kdo ví. „Nechci, aby byl táta sám a opuštěnej, a taky určitě nechci, aby se k sobě rodiče vrátili nebo tak něco...“ začala jsem, ale potom jsem znejistěla.

Gen tu větu dokončila za mě. „Ale vlastně se moc nechceš dělit o tátu s někým, koho ani neznáš. Je to tak?“

„Přesně.“ Byla jsem ráda, že mám tátu jenom pro sebe, a jestli o Jan mluvil jako o svojí přítelkyni, myslel to s ní evidentně sakra vážně. Možná se odteďka budeme vídat vždycky ve třech a tátu si už sama nikdy neužiju.

„No tak už ale dost o tátovi,“ prohlásila Gen a vstala. „Přece ti nezkaží celý den. Pověz mi víc o tom, jak jsi rozpálila Toma!“

Zbožňovala jsem, jak si byla Gen jistá, že se Tomovi líbím. A taky jsem zbožňovala, jak si myslela, že by mě měl mít rád naprosto každý. Byla tenhle typ kamarádky. Občas se ale nechala láskou ke mně tak zaslepit, že nezvládla lidi a situace správně přečíst, takže jsem se na její názor vždycky spolehnout nemohla. I tak měla ale pravdu. Proč bych si měla nechat poslední den školy zkažit tím, že má táta přítelkyni?

Zbytek odpoledne mi utekl jako voda. Místo angličtiny jsme se koukali na film, protože ventilátory vypověděly službu a bylo moc velký vedro na to, abychom dělali

cokoli jinýho. Phillipsovi, našemu učiteli, bylo dokonce úplně fuk, že jsme si všichni sundali boty, a nakonec nám s přáním, ať si užijeme prázdniny, rozdal nanuky a poslal nás domů.

Když jsme vyrazili ke kolům, někteří starší spolužáci se už oddávali vodním bitvám. Bylo takový vedro, že bylo každému úplně jedno, jestli to schytá.

„Šest tejdnu prázdnin,“ prohlásila Gen, zatímco se snažila spořádat poslední zbytky nanuku, než se jí rozteče po zemi.

„Hele, Gen, nevidíš někde moje kolo?“ Byla jsem si jistá, že jsem ho zaparkovala celkem nedaleko jejího, ale nemohla jsem ho nikde najít.

„Kde sis ho zamkla?“ ptala se Gen a rozhlížela se kolem sebe.

Vtom jsem si vzpomněla. „Já ho nezamkla. Šla jsem pozdě.“ Najednou ve mně hrozně hrklo. „Co když ho někdo ukrad?“ řekla jsem a strachovala se, co asi odpoví. Zbožňovala jsem svoje kolo. Jezdila jsem na něm každý den. Z domova jsem se na něm k Gen dostala za míň než pět minut.

„Někde tu bude. Nikdo by ho nevzal,“ ujišťovala mě a snažila se znít přesvědčivě. „Spousta lidí nezamyká kola.“

Ale ani u stojanů, ani u plotu, ani nikde jinde u školy po něm nebylo ani stopy. Někdo ho vážně ukradl.

Udělal se mi špatně. Táta mi to kolo pořídil asi pět měsíců zpátky a bylo vážně dobrý. A já mu teď měla říct, že jsem se ani neobtěžovala ho zamknout?

Gen vycítila, že mám na krajíčku, a objala mě.

„Možná bych prostě měla jít zpátky k tátovi a rovnou mu to všechno vyklopit. Abych to měla co nejdřív za sebou, chápeš.“

Jenže než Gen vůbec stačila otevřít pusou, zastavil se u nás Tom a jeho kamarád Arlo.

„Tak co? Jdete taky na koupaliště?“ vyptával se Tom.

„Ukradli mi kolo,“ řekla jsem a přišla si jako hňup. Vždycky jsem ho zamykala. Kéž bych před vyučováním tolik nespěchala za Gen, abych jí pověděla o tátově nové přítelkyni.

„To je na prd. Určitě tu nikde není?“ ptal se Tom.

„Ne. Jsem si tím jistá. Stálo přímo tady,“ odpověděla jsem a ukázala prstem.

„Tak my aspoň objedem školu, jestli se někde neobjeví. Třeba ho někdo jenom přesunul,“ nabídnul se Tom.

„Už jsme se koukaly,“ řekla jsem.

Tom pokrčil rameny. „To neva, zkusíme to ještě jednou.“

Kluci odjeli a mně bylo úplně jasné, že se na mě Gen culí od ucha k uchu.

„Co je?“ zeptala jsem se.

„Líbíš se mu,“ řekla se smíchem.

„Ticho, Gen. Co když tě uslyší!“ okřikla jsem ji a rozhlížela se kolem.

Dost mě překvapilo, že mi Tom nabídnul pomoc. Zás tak dobře jsme se neznali. Občas jsme vedle sebe seděli na zkouškách školní kapely a chodili jsme spolu na biologii, ale to bylo všechno. Že by měla Gen pravdu?

„Připadá ti Arlo hezkej?“ vypadlo najednou z Gen.

Na půl vteřiny jsem na svoje kolo úplně zapomněla. „On se ti líbí?“ ptala jsem se překvapeně.

Pokrčila rameny. „Nevím. Jen bych nerada zůstala stranou. Jestli si najdeš kluka...“ řekla s úsměvem. „Mohli

bysme chodit na dvojité rande! Teda leda bys radši trávila čas s tátou a jeho přítelkyní.“

Při tom pomýšlení se mi zkřivil obličej.

„Arlo je pěkněj,“ pověděla jsem jí.

Představa, že spolu všichni budeme chodit ven, se mi strašně líbila. Z nadšení mě ale vytrhli kluci, kteří se právě vrátili zpátky.

„Nikde nic,“ oznámil nám Tom.

Ach jo. Táta nebude mít radost. Zlobil se, i když jsem ztratila třeba jenom učebnici nebo čepici. A co teprve kolo! To bylo stokrát horší.

„Třeba se vážně ještě ukáže,“ povzbuzovala mě Gen, přestože jsme obě moc dobře věděly, že to je dost nepravděpodobný.

„Minulej tejden ukradli kolo Stuovi,“ ozval se Arlo. „Přestřihli mu zámek.“

To mě inspirovalo. Možná bych mohla předstírat, že se to stalo i mně. Ale to by byla setsakramentská lež. A to jsem nemohla udělat.

Musela jsem říct tátovi pravdu. Vždycky mu strašně záleželo na tom, abych k němu byla upřímná. Což ovšem

znamenal, že bych si vydělala na nový, čeká mě nejspíš celý rok domácích prací. A to zase znamenalo, že o novou kytaru jsem si mohla nechat jen zdát.

Kluci podle všeho čekali, až se vyjádříme, co s námi bude dál.

„Takže... chystáte se na to koupaliště?“ zeptal se Arlo.

Bylo mi nadmíru jasné, že se ptá hlavně Gen, a jí to bylo podle všeho jasné taky. Ani nečekala, jestli se ozvu, a prostě jen zavolala: „Jo, dojdem tam za váma. Zatím čau.“

